metafora

ZÁŠŤ

barbora bernátová

U JEZERA NAD MĚSTEM LEŽÍ MRTVÝ MUŽ. KOMU PATŘÍ PŘÍVĚSEK, KTERÝ SVÍRÁ V DLANI? NOVÝ PŘÍPAD KAPITÁNA MEIZNERA.

Klára je smyslná kráska, která si na nezájem mužů rozhodně nemůže stěžovat. Nikdo však netuší, co pod sebejistou maskou skutečně ukrývá. Jednoho rána se probírá z bezvědomí kdesi za městem plná bolesti a s mlhavým vědomím, že se jí stalo cosi strašného. Současně je u jezera v blízkosti Košic nalezena mrtvola muže, kterého znala. V jejím nitru začne klíčit děsivé podezření, s nímž se soukromě svěří kamarádovi, mladému vyšetřovateli košické kriminálky.

K vraždě je povolán kapitán Meizner, dnes už ostřílený profík a nastávající táta, a jeho parťák Dominik Tóth. Aby rozkryli pozadí obou zločinů, musí nejprve rozmotat klubko složitých vztahů, jejichž kořeny vedou až do studentských let všech aktérů. Podezřelých je víc než dost. Kdo z nich však nese největší díl viny?

Barbora Bernátová přichází s další bravurně vystavěnou krimi s kapitánem Meiznerem v hlavní roli.

„Autorčiny knihy se u mě řadí do skupiny těch, u nichž ani nemusím číst anotaci, ale automaticky po nich sahám. Jsem si zkrátka jistá, že i s dalším dílem dostanu kvalitní detektivní příběh, který mě vtáhne od první stránky.“

– www.precitane.sk

„Barbora Bernátová i přes svůj nízký věk dokáže nabídnout čtenářům kriminální zápletku hodnou severských autorů, včetně mistrného vykreslení napjaté atmosféry už od prvních řádků.“

– recenze na knihu *Špína* na www.kritiky.cz

ZÁŠŤ

barbora bernátová

ZÁŠŤ

Přeložila Ľubica Hricoviniová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této ***knihy bude trestně stíháno.***

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány.***

Copyright © Barbora Bernátová, 2022
Translation © Ľubica Hricoviniová, 2025
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-871-6 (ePub)
ISBN 978-80-7625-870-9 (pdf)
ISBN 978-80-7625-316-2 (print)

Věnuji těm, kteří přišli o své milované

PRVNÍ KAPITOLA

25. DUBEN, SOBOTA

Čirá tekutina ve skleničce záhadně rychle mizí. Prosím spolužáka, se kterým jsem na střední škole neprohodila ani slovo, aby mi objednal další, a cpu mu do ruky pomačkanou bankovku. Opírá kulečníkové tágo o stůl a přechází k číšnici za barem, která nás už nějakou dobu znuděně obsluhuje. Než se stihne vrátit, zkazím mu dobře započatou hru. Omlouvám se, vyměňuju tágo za skleničku a otáčím se k pohovce, na které sedí oni. Marně se snažím zaostřit, ale i tak si nemůžu nevšimnout, jak na mě zahlíží devět párů očí… Nenávidí mě a já nenávidím je.

Je mi zima, ale nepamatuju si, že bych v noci otevírala okno. Možná to udělala matka, když vešla do pokoje a ucítila pach alkoholu, a možná taky otec, ale o tom pochybuju. Nikdy se o mě nezajímal, do mého pokoje vešel naposledy před deseti lety, aby mi vrazil facku za *drzé odmlouvání.*

Chlad je čím dál nepříjemnější, ale jsem příliš líná, abych vstala a okno zavřela. Sahám po přikrývce, ale nemůžu žádnou nahmatat. Místo toho cítím jakési mokro. Snad jsem se nepočůrala? Prudce otevřu oči, ale ostré světlo mě donutí je znovu zavřít. Nohy mám

zdřevěnělé, buď jsem ještě natolik pod parou, že nedokážu vstát, nebo něco není v pořádku. Znovu se pokouším otevřít oči, ale tentokrát na to jdu pomaleji. Přes řasy spatřím nejprve obrysy jehličnatých stromů, a když oči přivyknou světlu, vidím třpytivou hladinu jezera, na které se odráží zamračená obloha.

Zmateně koukám kolem sebe, ale kromě jezera a lesa, ze kterého stoupá pára, nic nevidím. Třesu se strachem a zimou zároveň.

S pitím jsem to včera večer nepřehnala natolik, abych ztratila kabelku, z níž se mi teď daří vydolovat klíče od bytu, peněženku i mobil. Na dně ještě nacházím nějaké šminky, kondomy a index, který jsem po poslední zkoušce zapomněla vyndat. S vypětím všech sil vstávám. Snažím se udržet balanc, dokud nenajdu ztracený cit v nohou, a než vykročím po vyšlapané cestičce, uvědomuju si, že to mokré mezi nohama není moč. Strčím ruku do kalhotek, a když ji vytáhnu, je celá od krve a semene. Zkouším to znovu. Doufám, že před chvílí se mi to jenom zdálo, že jsem doopravdy mokrá jen od rosy, avšak rudá směs na konečcích prstů mě přesvědčuje o opaku. Přes slzy se snažím vyhledat mámino číslo. Nemělo by to být těžké, ale ruce se mi třesou a mobil padá na zem. Koleny se bořím do trávy, vzlykám, řvu, křičím… Jsem rozbolavělá a vyčerpaná, strach a zimu nevnímám, jen cítím, jak mi prsty na rukou a nohou dřevění. Přemýšlím, že o znásilnění nikomu neřeknu, ale vzápětí měním názor. Hysterické návaly strachu a pláče střídají znechucení a hněv.

Zapínám na mobilu GPS a nechávám se navigovat ven z lesa. Matčino neustálé vyzvánění ignoruju, protože nevím, co bych jí řekla. Lidi na zastávce se ode mě odtahují a z opačného konce mě znechuceně pozorují. U řidiče si kupuju lístek a jdu na konec autobusu, kde obvykle sedávají jenom společenští vyvrhelové. Teď k nim patřím taky. Jsem stejně špinavá jako oni, stejně nechutná. Oblečení mám na několika místech mokré, roztrhané a špinavé a pod nosem, na obočí a v koutcích očí cítím zaschlou krev, která mi nedovoluje se pořádně rozhlédnout kolem sebe.

Ve dveřích mě přivítá facka. Matka řve, tahá mě za špinavou koženkovou bundu, rve mi kabelku a znovu mi jednu vrazí. Vyptává se, kde

jsem byla a proč jsem jí nebrala telefon. Když neodpovídám, jenom bezduše civím před sebe, začne mi nadávat. Její slova se mě dotýkají a poprvé za celý můj posraný život mě doopravdy zraňují. Možná to bude tím, že tentokrát má pravdu. Jsem kurva… Jak jinak si mám vysvětlit to, co se mi stalo? Určitě jsem si to zasloužila. Chlapy provokuju, vždycky jsem je provokovala. Vzhledem, mluvou, chováním… Dalo se čekat, že se mi to jednou vymstí.

Dívám se na otce, který sedí u kuchyňského stolu a čte noviny. Nestojím mu ani za pohled. Kdysi by mi vrazil jednu výchovnou, ale ty časy jsou už dávno pryč. Usoudil, že jako sedmadvacetiletou mě nedokáže převychovat, a tak nade mnou zlomil hůl.

Ne tak matka. Pronásleduje mě přes celou předsíň až do pokoje a koupelny, nadává, prská na všechny strany a šťouchá do mě. Je tak naštvaná, že zaschlou krev na mém obličeji a šatech přehlédla, nebo ji jednoduše nechce vidět.

Všechny rány a urážky jí vracím jediným slovem. „Vypadni," řeknu a zabouchnu dveře.

Voda ve vaně je horká, a když do ní ponořím nohy, mám pocit, že se mi vaří kůže. Zády sklouznu po smaltovaném povrchu. Voda mi zmáčí oblečení a postupně se mění z křišťálově čisté na tmavě červenou, místy až černou. Pokouším se vyčistit si hlavu, i když netuším, jestli to doopravdy chci.

S nápadem, že by bylo lepší žít v nevědomosti a nevědět, co se mi v noci stalo, si pohrávám jenom chvíli. Sahám po mobilu – možná mi pomůže vzpomenout si na předchozí večer –, ale nenacházím v něm žádné zprávy ani telefonáty od spolužáků.

To je teda překvápko, pomyslím si ironicky a přihlásím se na facebook. Ve společné skupině na mě okamžitě vyskočí fotky ze včerejšího setkání. Je jich hromada.

Jsou tam. Všichni třídní oblíbenci kromě mě. Sedí na pohovce, natlačení vedle sebe, kření se do objektivu a připíjejí si na své bezcenné životy. Pod fotkami svítí hloupé popisky s ještě hloupějšími komentáři. Ti, kteří nepřišli, se omlouvají a vymlouvají na děti. Ti, kteří tam byli, si vzájemně lezou do zadku a lichotí si. Všechny fotografie

překypují falešnými úsměvy, falešnými přátelstvími a falešnými láskami. Klikám dál. Na některých se poznávám. Stojím v pozadí, s vodkou v ruce se opírám o kulečníkový stůl a kazím těm krávám selfíčko. Někoho by oklamaly, ale mě ne. Chtěly mě ponížit, zachytit památný moment, kdy jenom někdejší největší lůzři ze třídy jsou ochotní se se mnou bavit. Komentáře raději nečtu.

Umyju se, drhnu špínu z oblečení, znovu se umyju a znovu se pokouším odstranit ze šatů krvavé skvrny, ale není to jednoduché. Pošpiněný není jenom ten kousek látky, ale i já, a stejně jako z oblečení, ani ze mě to už nikdy nikdo nesmyje. Natáhnu se po drsné houbičce a drhnu se tak dlouho, dokud nemám kůži krvavě rudou. Pak se vysprchuju. Hnusí se mi dotknout sama sebe, stále *ho* cítím mezi nohama. Zvedá se mi žaludek, zvracím do odtoku. Mokré oblečení nechávám ležet na dně vany, leukoplastí si přelepuju natržené obočí a přecházím do pokoje. Nenamáhám se převléknout do pyžama nebo si přes sebe přehodit župan, nahá se zastavuju u okna a zatahuju žaluzie.

Sedám si na postel a přikrývám se peřinou. Mokré vlasy mi padají do obličeje, ale tentokrát mi to nevadí. Vytáhnu ze stolku papír a sepisuju seznam všech, kteří byli včera v baru.

DRUHÁ KAPITOLA

Život na vesnici má svoje výhody i nevýhody. Poměrně rychle jsem přivykl nočnímu tichu, psímu štěkotu a tmě panující venku. Náš dům je v zadní části pozemku, těsně pod lesem, pouliční osvětlení je dostatečně daleko, takže mu nehrozí stejné nebezpečí jako tomu ve městě, které mi celé noci svítilo do ložnice starého bytu. Elektrikář to po roce neustálých oprav přeřezaných kabelů nakonec vzdal a ze hry *kdo s koho* jsem vyšel vítězně já. Přitom trpělivost není moje silná stránka, totéž by se však dalo říct i o elektrikáři.

Bruce, můj šestiletý československý vlčák, přespává v domě, ale s Emou jsme mu vyhradili místo v kotelně, odkud si může kdykoli přes den vyběhnout na dvůr. Kotelna je velice užitečná místnost. Slouží Bruceovi jako přechodné bydliště a nám jako sklad dřeva. V zimě je v ní tepleji než v domě a já tam chodím potají kouřit. Ne že by mi to Ema doma zakazovala, jenom jsem si zase jednou potřeboval něco dokázat. V tomto konkrétním případě, že když si vezmu do hlavy, že přestanu kouřit, tak to bez nejmenších problémů dotáhnu do úspěšného konce. Ale jak se ukázalo, není to tak úplně pravda. Vydrželo mi to tři dny a absťáky jsem měl horší než děti ze stanice Zoo. Od té doby se často vytrácím do kotelny, sedávám v křesle u psího pelechu a kouřím jednu za druhou. Chtěl jsem přestat taky kvůli

tomu *okupantovi*, který má zanedlouho přijít na svět, ale moje pevná vůle je na tom ještě hůř než moje trpělivost. Před Emou se dál tvářím, že mám všechno pod kontrolou, i když někdy smrdím kouřem na sto honů.

S Emou a psem chodíváme často na procházky a poznáváme okolí. Bydlíme ve vesnici v údolí obklopeném kopci, takže je vlastně úplně jedno, na kterou stranu jdeme, všechny cesty vedou k lesu – taky proto se naše ulice jmenuje Lesní. Nejčastěji chodíme do lesa za domem anebo doprava směrem ke zchátralému komplexu bývalé továrny na výrobu pneumatik.

Každé ráno před odjezdem do práce sedáváme v kuchyni u okna, já piju kávu, Ema čaj a všímáme si, jak naší ulicí pravidelně projíždí polorozpadlá bílá škodovka se dvěma chlapy na palubě. Směřuje k fabrice, odkud se po několika minutách začnou ozývat zvuky demolice. Při jedné procházce jsem se zastavil u auta a okatě si prohlížel obsah kufru. Byly v něm naskládané nějaké kabely, hliníkové značky, železné konstrukce a všechno, co se dá zpeněžit ve sběrných surovinách. Chlapi se mě všimli, ale nevěnovali mi moc pozornosti a dál usilovně *pracovali*. Nebyl bych se do toho míchal, ale přestěhovali jsme se sem kvůli většímu klidu a bezpečí a já nechtěl, aby se mi v okolí domu motala podobná individua, která by mohla být pro Emu potenciální hrozbou.

„Jestli se nemýlím, tohle je soukromý pozemek," ozval jsem se do hluku zapnuté rozbrušovačky.

„Co říkáš?" Jeden z chlapů se otočil, hodil rukavice na zem a vykročil ke mně. Bylo to propocené stokilové hovado s vězeňským tetováním na krku. „More, zmiz odsud, dokud ještě chodíš po vlastních, ti radím!"

Nemohl za to jeho temperament, jenom nedostatek výchovy a státní systém, který mu už třicet let všechno toleroval. Bruce vedle mě vycenil na chlapa zuby a zavrčel. Nemá rád jemu podobné lidi a co víc, jemu podobní nemají rádi jeho. Ona to totiž není příliš velká legrace, když na vás cení ostré tesáky čtyřicetikilové monstrum podobné vlkovi a drží s vámi nepřetržitý oční kontakt.

„Teď se jdu projít, a až se vrátím, ať vás tady nevidím. Příště zavolám policii.“ Obešel jsem auto a vyfotil si poznávací značku, která náležela jinému okresu. „Ale věřím, že žádné příště nebude, co?“

Měl jsem pravdu, žádné příště nebylo. Pravděpodobně si našli jinou budovu na rozebírání, protože se víckrát neobjevili. V těchto dnech se tam pravidelně schází jenom místní mládež – maximálně tak osmnáctileté děti, které ve fabrice obvykle popíjejí a domů se vracejí kolem třetí čtvrté nad ránem. Určitě tam mají klubovnu, kde můžou být i za chladnějších nocí.

V lese za naším domem je toho k vidění mnohem víc. Kopce jsou strmější, potůčky tečou po lesních stezkách a na okraji lesa je menší posezení se stříškou, kde se dá grilovat. Kolem lesa se táhnou louky a o pár kilometrů dál jsem při jedné procházce objevil vodní nádrž. V té době byla hladina zamrzlá, ale na roztátých okrajích prosakovala tyrkysová voda a prosvítalo písečné dno.

Ema trvala na tom, abych si ponechal byt. Polovinu ceny domu prý zaplatíme z jejího dědictví po rodičích a na druhou si vezeme úvěr – prý je to pořád lepší než přijít o byt, který každým rokem získává na hodnotě. Souhlasil jsem za podmínky, že úvěr budu splácet sám. Byt jsem pronajal svobodnému mládenci se psem – kdepak, vůbec mi nepřipomínal mě samotného – a postupně jsme začali předělávat některé části domu. Nepotrpíme si na blbosti, nepotřebovali jsme měnit odstín podlahy, interiérové dveře ani cihlové obkládačky v obýváku. Soustředili jsme se na podstatné věci. Se sousedem Igorem a jeho bratrem Dominikem, se kterým jsem dělal na posledním případu, jsme vymalovali pokoje nabílo, namontovali zábradlí na schodišti a objednali firmu na předělání kuchyňské linky. Kuchyň je orientovaná na jihozápad, je v ní dost světla a v pětiúhelníkovém výklenku s francouzským oknem je umístěný kuchyňský stůl. Měla jenom jednu chybičku na kráse – byla spojená s obývákem. Příčku nám postavili za několik dní, osadili do ní dveře a z jedné místnosti jsou rázem dvě. Co se týká obýváku, tomu nechybělo nic. Uprostřed stojí krb, kolem kterého se do pravého úhlu táhne schodiště vedoucí do horního patra a za sedačkou je stejné francouzské okno jako

v kuchyni. Dá se jím vyjít na terasu za domem, odkud můžeme brzo ráno a vpodvečer pozorovat srnky a lišky. Kvůli lesu a stromům tam nesvítí sluníčko, ale je to ideální místo, kde se můžeme ukrýt před horkem a Ema nemluví o ničem jiném, než jak bude v létě relaxovat v zahradní houpačce.

I když ve vesnici bydlíme necelé tři měsíce, cítíme se tady jako doma. Jsme rádi, že po menší krizi na konci loňského roku jsme zase spolu… a především že jsme ve společném.

Ale jak už jsem řekl, život na vesnici má i nevýhody.

Naše soukromí už není jenom naše. Lidé nás zdraví, zastavují se u nás při procházkách, chtějí s námi mluvit a nakukují nám přes plot do zahrady. Chtějí se seznamovat, ale já na rozdíl od Emy nemám zájem. Jsem jednoduše takový a takový i zůstanu – žiju si ve vlastní bublině, nestarám se o ostatní, na to jsem zvyklý. Ema si brzo našla kamarádky, nemá problém zapůsobit na lidi a lidi nemají problém si ji zamilovat. Navíc je těhotná, takže další čerstvé maminky se k ní přisály jako pijavice s vidinou budoucího společného kočárkování a tlachání o druhu plenek, škodlivosti dudlíků a předražených kokosových olejíčcích určených jen a pouze na dětský zadeček. Jedna báseň! Nemyslel jsem si, že to někdy řeknu, ale na vesnici žijí stejní vypatlanci jako ve městě.

Upozornil jsem Emu, že jsou to JEJÍ kamarádky, ať ode mě nemá přehnaná očekávání. Když k nám přijdou na návštěvu, klidím se do patra a nechávám je kdákat o blbostech. Na Emu jejich propagandistické řeči naštěstí neúčinkují a dítě chce vychovávat podle zažitých metod, nejnověji taky v souladu s přírodou, a ne podle moderních pravidel z internetu.

Jediný člověk z vesnice, kromě pošťačky a prodavačky, se kterým jsem prohodil alespoň několik vět, je Dominikův bratr Igor. Zkoušel to na mě taky soused odvedle, nakláněl se přes plot a pokřikoval po mně *Dobré ránko*, nebo ještě hůř, *Pochválen buď Ježíš Kristus*. Rychle jsem ho utřel, ať si s tím vysere oko, a on okamžitě pochopil, s kým má tu čest. Je to ten typ *akčního hrdiny*, který se celé dny prochází po zahradě a hledá něco, do čeho by mohl šťourat. Jeden den řeže stromy, druhý den je natírá proti škůdcům, třetí vyklízí podkroví a tak dál… Jednou

v sobotu, několik týdnů po našem seznámení, zapnul v šest hodin ráno cirkulárku a celé dopoledne mi s ní ničil nervy. V neděli nedělá nic. Ráno se společně s manželkou vypraví do kostela a důležitě se naparuje na dvoře, aby mi náhodou neuteklo, jak příkladný a pobožný občan je. Jednou autoritativně připomněl synům, kteří spolu obvykle po škole závodí na krosových motorkách na příjezdové cestě a v lese za domy, že by měli jít do kostela s nimi, ale ti ho bez mrknutí oka poslali do prdele. Rudý jak rajče vyrazil k autu a nezapomněl se podívat směrem k našemu domu v naději, že jsme to neslyšeli. Chtěl jsem mu tehdy oplatit jeho sobotní budíček, a tak jsem zavolal Dominikovi, jestli by mi nepřijel pomoct s rozebíráním kuchyňské linky, protože další den měli přijít namontovat novou.

Dominika to překvapilo. „V neděli?“

„V neděli.“

Aspoň se zastavil u bratra na oběd.

„Jseš jak malý dítě, víš to?“ napomenula mě Ema. Vyčítala mi, že si kvůli mému dětinskému chování kazíme vztahy se sousedy.

„Já? To on si začal.“

„Ale on je invalidní důchodce, není úplně normální.“

Netušil jsem, jak k něčemu takovému dospěla – moje máma je přece taky v invalidním důchodu a až na pár excesů je naprosto v pořádku –, zřejmě jí to řekla jedna z jejích nových kamarádek. Jak se nakonec ukázalo, měla pravdu. Vyplynulo to tak nějak přirozeně. Jednoho dne nám na dveře zaklepala sousedova manželka s mísou domácích vajíček a čerstvým kozím mlékem na usmíření. Řekla, že její muž je opožděný a má na to i papíry.

Co jsme na to měli říct? Život ji už tak dost potrápil.

Přijali jsme omluvu, vajíčka, mléko a slib, že cirkulárku zapnou nejdřív za rok.

Byla sobota ráno a já čistil krbové sklo, když mi zazvonil mobil. Gabriela Solčanská mi už druhý rok znepříjemňovala život a zřejmě na tom

nechtěla nic měnit. O víkendu jsem měl mít volno, ale člověk míní, Solčanská mění.

„No?“ Nikdy jsem se k ní nechoval příkladně, ale ona ke mně taky ne. Za oba bych mohl říct, že nejhezčí den v práci byl ten, kdy jsme se neviděli ani neslyšeli.

„Copak, Meiznere, vstal jste dnes levou nohou? To u vás nebývá zvykem,“ prohodila. „Vím, že máte mít volno, ale potřebuju vás zítra v práci. I kolegyni Kopeckou.“

„Máme případ?“

„Ne, nebojte se. Bude to jenom na hodinu.“

Ulevilo se mi. S vraždami se v poslední době roztrhl pytel. V prosinci 2017 nás přivolali k tělu neznámého muže v lese u Medzeva, na podzim 2018 jsme vyřešili případ Hany Richterové a na začátku letošního roku jsme chytili vraha Patrika Mora. Tři vraždy v průběhu tří let – teď jsem si chtěl dát od vyšetřování alespoň tříletou pauzu.

Jsme přece na Slovensku, kolik psychopatů se tady ještě může vyskytovat?

„Fajn, v kolik?“

TŘETÍ KAPITOLA

26. DUBEN, NEDĚLE

Je mi špatně z debilních řečí o kojení, které zaslechnu až ke kulečníkovému stolu, stačí mi jediný pohled na dvojici na kraji sedačky a je mi na zvracení. Ona se po něm plazí, uzurpuje si ho a dává mi tím jasně najevo, že patří jen a jen jí. Chci na ni zařvat, že i před lety měl patřit jenom jí, ale ani tehdy mu to nezabránilo dostat se mi mezi nohy. Překonám se a opětuju její pohled. Navzdory sebevědomému vystupování nedokáže skrýt nervozitu. Nečekala mě tady. Když se to tehdy provalilo, byla jsem vyloučena ze společných akcí. Konečně se odstrčím od stolu, abych na sebe přitáhla pozornost. Už mě sledují i ostatní, ale mě zajímá jenom on – Alex. Přejdu ke dveřím vedoucím na toaletu a nemravným gestem mu naznačím, aby mě následoval. Stana si stoupne a začne na něj řvát, jako by za to ten chudák mohl, a já se nedokážu přestat smát.

Z tepláků a obnošeného trička se převléknu do slušných šatů a ze skříně vytáhnu pečlivě zabalený dárek pro rodiče k jejich třicátému výročí svatby. Zdola slyším zvoneček a matku, která mě volá. Nemůžu se dočkat, až tahle parodie na dokonalou rodinu skončí, ale tuším, že to hned tak nebude.

Babička z otcovy strany se na mě usmívá nad sklenkou červeného vína. Vyptává se na školu, zkoušky, státnice, na známé i na přítele. Zpočátku odpovídám zdvořile, ale čím víc otázek mi pokládá, tím víc toho mám plné zuby a měním tón. Otec mě napomene, abych se chovala slušně. Babička se stáhne a po zbytek večera mě nechává na pokoji.

Odcházím z místnosti a zvracím všechno, co jsem snědla. Vařené brambory, řízek a kousky salátu plavou na hladině. Splachuju záchod, strhávám si leukoplast z obočí, dnes už potřetí se osprchuju a jdu na balkon. Na sobě mám jen dlouhé tričko, ze skříně vytáhnu odrbaný svetr, který kdysi patřil babičce, a vytáhnu si ho až ke krku. Bosýma nohama cupitám po chladných kachlíčkách, kouřím a dělám ksichty do deštivé noci. Úplně mi přeskočilo. I kluk z vedlejšího domu si to myslí, protože se opírá o parapet v dětském pokoji, sleduje mě přes zavřené okno a klepe si na spánek. Ignoruju ho a s cigaretou v ústech se svalím do postele.

Je chvíli po sedmé. Programy v televizi se opakují s každoroční přesností. Na jednom kanálu dávají seriál, jehož hlavním tématem je znásilnění. Okamžitě přepínám na zprávy. V té chvíli si myslím, že už se nemůžu cítit hůř, dokud se na obrazovce neobjeví hlasatelka a pod ní titulek: *Mrtvé tělo u železničního mostu.*

Polije mě horko. Přestanu si tisknout svetr ke krku a náhle se mě zmocní zvláštní pocit, že mi něco chybí, že jsem něco ztratila. Zesílím televizi a fascinovaně na ni zírám. Hlasatelku vystřídá reportérka, která stojí pod půlobloukem starého cihlového mostu. V jedné ruce drží mikrofon a ve druhé deštník. Dívám se na ni, na jehličnaté stromy a vyšlapanou cestičku vedoucí k jezeru. Kameraman poodstoupí, aby udělal širší záběr, a povede se mu zachytit celý most i s projíždějícím vlakem.

Ten obraz je mi povědomý. Ten zvuk je mi povědomý – to hnusné, ostré skřípění brzd na kolejích. Před očima se mi míhají slabé záblesky světla, jako bych se snažila vybavit si dávno ztracené vzpomínky. Je to jako film, jako krátkometrážní film, jen reálný, se všemi pocity, zvuky a pachy. Vidím v něm sama sebe a na zádech cítím dotek cizí ruky…

Po dvou vteřinách je záblesk pryč a já civím na obrazovku, na redaktorku a most, po kterém se ještě stále řítí vlak. Je to ten samý most, kolem kterého jsem včera procházela.

Popel z cigarety spadne na přikrývku. Šmahem ruky ho smetu na podlahu a vnímám slova: „… u jezera. Tělo bylo nalezeno dnes v odpoledních hodinách. Identita není známá. Policie a psovod v těchto chvílích prohledávají okolní lesy, ale neustálý déšť jim značně komplikuje práci…“

Reportáž musí být stará několik hodin, protože paseku a jezero za redaktorkou osvětluje denní světlo. Natáhnu se po notebooku a doufám, že najdu aktuálnější informace. Třískám do klávesnice. Zadávám hesla.

Enter.

Enter.

Enter.

Nacházím zprávy staré dvacet minut. Klikám na fotku. Na břehu jezera leží černý pytel a v něm, bezpochyby, mrtvé tělo.

Zadržím zasténání.

Tělo se nachází jenom několik metrů od stromu, pod kterým jsem se včera probudila.

Čtu text. Je krátký, policie nechce uvádět detaily, ale jeden na veřejnost přece jen unikl. Vedle těla se našel stříbrný řetízek s přívěskem ve tvaru vlka.

Odhodím notebook na polštář a chytnu se za horký krk. Už vím, co mi chybí.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Zasedací místnost se nachází přímo proti kanceláři Gabriely Solčanské. Je třikrát větší než moje a Emina, prosvětlená a plná stolů a židlí, jako by v ní NAKA denně vyšetřovala nejsložitější případy. Před zdí vepředu stojí skleněná tabule a nad ní visí slovenský státní znak a nástěnné hodiny.

Sedli jsme si s Emou úplně dozadu, abychom nebyli moc na očích, a postupně se k nám přidali Dominik, jeho bratr Igor s informatikem Romanem Mrázekem a nadporučice Viktória Holerová – ta si sedla z druhé strany k Emě a o něčem si spolu tiše povídaly. Od té doby, co nějaký čas spolupracovaly na případu Hany Richterové, k sobě mají blíž.

Na to období nemám nejlepší vzpomínky. Nejen že jsem podezíral Emu, že mě kvůli uražené pýše odvolala z případu, ale taky kvůli vzteku, že jsem se vyspal s podezřelou, a ještě jsem se taky bezhlavě řídil instrukcemi ze vzkazu, který jsem nalezl za stěračem auta – nechybělo moc a dnes bych tady už neseděl.

Zasedačka se postupně plnila. Přední místa obsadili moji dva *nejoblíbenější* kolegové – Zuza ze mzdového oddělení a Matúš, bývalý spolužák z akademie, který má i po letech zálusk na Emu a nebere ohled ani na to, že je zadaná a pár dní před porodem.

Solčanská nás svolala na druhou hodinu, takže jí zbývalo ještě pět minut. Mně mezitím vrtalo v hlavě, proč jsme tady a proč tohle setkání nemohlo počkat do pondělí. Napadlo mě, že ředitelka odchází a chce nám představit svého nástupce. V takovém případě by mohla zavolat kdykoli, přišel bych se s ní rozloučit i ze záhrobí. Potěšilo by mě, kdybych se jí konečně zbavil, dnešek by byl poslední den, kdy bych se koukal do jejího protáhlého obličeje a zítra bych nastoupil do služby pod jiným vedením.

Ema se mě zeptala, proč se usmívám.

„Jen tak."

Co jiného by to mohlo být? Kvůli čemu by bylo tolik povyku?

Najednou vešla Solčanská a za ní v těsném závěsu vysoká žena v černé minisukni, károvaných punčochách a černých kotníčkových botách. Blond vlasy měla svázané do uzlu a zajímavý vzhled jí dodávaly brýle. Hezké rysy obličeje podtrhávaly tmavě hnědá rtěnka, černé linky a dlouhé řasy.

„No to mě po…," vyhrkl jsem tak nějak přirozeně, ale naštěstí jsem zadržel poslední slabiku.

No potěš pánbů! Jestli tohle bude naše nová šéfová, bude ještě těžší udržet jazyk za zuby a ptáka v gatích. *A možná ani ne*, pomyslel jsem si, když jsem se otočil na Emu, která na mě výhrůžně hleděla přimhouřenýma očima. Okamžitě jsem zahnal původní myšlenku a obrátil se na Dominika.

„Co je ti? Je ti špatně?"

„Co?" nedošlo mu, co po něm chci, a tak jsem ho začal ovívat rukama a mimicky naznačoval, ať spolupracuje. „Co děláš? Hrabe ti?"

„Tiše, hraj se mnou," zašeptal jsem.

Konečně pochopil. „Nezdá se vám, že je tady horko?"

Igor s Romanem s otevřenými ústy nespouštěli zrak z *mladého masíčka* a jen přikývli a já se na Emu nevinně usmál a mávl rukou do vzduchu, jakože *koukej, co s nimi udělá jedna ženská.*

Neoblafnul jsem ji, ale stejně jsem Dominikovi potichu poděkoval za spolupráci. Když jsem ho tenkrát poprvé uviděl stát na prahu u svých dveří, ani ve snu by mě nenapadlo, že se z nás stanou přátelé.

Solčanská se zastavila u skleněné tabule a všichni v místnosti ztichli. „Dobrý den," začala. Tentokrát si nemusela vynucovat pozornost, všichni ji se zájmem sledovali.

Zatímco se omlouvala, že nás svolala tak narychlo, v duchu jsem ji prosil, aby přece jen nikam neodcházela a ať, pro boha živého, tohle děvče nenastoupí na její místo. Když jsem se konečně uklidnil, už mi to nepřipadalo příliš pravděpodobné, protože blondýnce mohlo být tak pětadvacet, nanejvýš třicet, a vypadala, že před nedávnem odpromovala.

Na právnické fakultě, pomyslel jsem si. *Určitě to bude nová právnička.* Alespoň s tím jejím klišé outfitem, brýlemi s tlustými obroučkami a štosem papírů přimáčknutým na prsa jako právnička vypadala.

Super, právníci mají kanceláře na opačné straně budovy a jen málokdy jsem na některého z nich natrefil.

Šéfka pokračovala: „Protože zítra brzo ráno odjíždím z města, svolala jsem vás dnes, abych vám představila novou kolegyni, nadporučici Ritu Talmáčiovou. Přiznám se," tentokrát promluvila přímo k ní, „očekávala jsem vás až příští týden, takže pro vás nemám připravenou kancelář, ale věřím, že poručík Tóth nebude mít problém poskytnout vám na nějakou dobu útočiště, než si kapitánka Kopecká vyklidí stůl… Že, poručíku?"

Dominik polkl. I když jeho britský zevnějšek ženy přitahoval jako světlo můru, on to s nimi vůbec neuměl. Doteď jsem nepřišel na to, jak se mu povedlo sbalit jeho bývalou a zplodit s ní…

Do prdele, slyšel jsem dobře? „Ehm, pardon," ozval jsem se do hrobového ticha, „Chápu dobře, že poručice Tomanová…"

„Nadporučice Talmáčiová, kapitáne Meiznere," opravila mě Solčanská a založila si ruce v bok.

„Jistěže, ano." Dobře jsem si pamatoval její jméno i hodnost, jenom jsem chtěl podpořit Emu, která se právě teď nejspíš cítila překvapená a zbytečná, a dát jí najevo, že Rita je pro mě zajímavá asi jako žvýkačka na podrážce, a proto si dokonce nejsem schopný zapamatovat ani její jméno. Jak ovšem později vyšlo najevo, Ema si to vysvětlila úplně obráceně. Obvinila mě totiž, že jsem si její jméno

a hodnost nezapamatoval jen proto, že jsem jí koukal do výstřihu, a to se mi pokaždé zatemní mozek a nic a nikoho nevnímám.

Pro dobrotu na žebrotu.

„Takže," pokračoval jsem, „nadporučice Talmáčiová bude zastupovat Emu, dokud bude na mateřské?"

„Takový byl plán," odvětila šéfka stroze.

„Byl? Takže ještě není definitivně rozhodnuto?"

„A kdyby bylo, máte s tím problém, Meiznere?"

Rita se na mě zadívala nad obroučkami brýlí a nebyla jediná. I ostatní hlavy se otočily dozadu. Zuza si mě s nevolí přeměřila, jako bych byl plivanec na chodníku.

„Ano, mám. Nejsem zvyklý pracovat s někým jiným než s Emou."

Solčanská se usmála a přátelsky při tom položila ruku na Ritina napřímená záda. Věděla, že můj problém je úplně jiný, a sice ten, že s cizí ženou nedokážu navázat jiný než sexuální vztah. Proto to udělala – ráda mi házela klacky pod nohy. „Na poručíka Tótha jste si zvykl hned."

Na to jsem neměl vhodný protiargument. „To bylo něco jiného."

Všichni potichu přihlíželi naší výměně názorů. Dokonce ani Ema nepípla – koneckonců, proč by měla? Byla by hloupá, kdyby se mě snažila uklidnit a přesvědčit, abych pracoval s Ritou.

„Nebudeme to řešit tady." Solčanská se nervózně ošila a vykročila ke dveřím. „Meiznere, pojďte se mnou do kanceláře. Rito, vy se zatím seznamte s ostatními."

Mlčky jsem následoval šéfku ze zasedačky. Než jsem vyšel na chodbu, už na mě čekala přede dveřmi své kanceláře. Potichu je za námi zavřela, obešla stůl a sedla si do křesla.

„Co to vyvádíte?"

Aniž mě vyzvala, svalil jsem se na židli naproti ní. „Nic, jednoduše nemám chuť ani náladu zaučovat dalšího zelenáče. Jeden mi stačil," dodal jsem v narážce na Dominika.

„Ale prosím vás," odsekla. „Oba dobře víme, že hlavním důvodem, proč ji nechcete, je váš zvýšený sexuální apetýt, a ne jestli máte, nebo nemáte chuť zaučovat dalšího zelenáče. A i kdyby to byla pravda,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zášť.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.